

приважи сз дѣте то на рѣцѣ.

Пүшинакъ-а прочиташе сз голѣмо умнаеніе еднѣ голѣмѣ книгѣ, коѣ-то беше положена врьху еднѣ масѣ на предѣ мѹ. Дзагата мѹ брада и малко то космы, що бѣше оставила възрастѣ мѹ, бѣхѣ бѣлы като снѣгу но страны-тѣ мѹ бѣхѣ лѣскавы и росны тѣи, както на младость-та мѹ.

Той стана, като приближихѣ, здрависа ги сз признателность и неприторена свобода. И като чѹ сз вниманіе разказванье-то на обчара, сзжелансе, зе дѣте-то на рѣцѣ, и попыта зарадз името мѹ.

Слѣдз това разумѣ, че това дѣте е отз благороднѣ фамиліѣ, и че непременно хайдѹци сѣ го грабнали отз родители-тѣ мѹ. За това рече на обчара: »Остави ми това бѣдно дѣте, и » не казбай никомѹ еше зарадз него.